

Fiskaren från Bortan

Mazelius Johannesson med sin maka Signe.

Känd långt utanför sin hemsocken Gunnarskogs gränser, har han blivit skogsarb., fiskaren och bohemen Mazelius Johannesson, vanligen kallad "Seljus på Rinna".

Det är kanske främst som fiskaren han är bekant. Genom denna sin hobby — som stundtals är hans levebröd — har han blivit en suverän sådan, som endast sällan misslyckas med fångsten, trots sina ganska primitiva fiskedon. Knappast någon här i dessa trakter känner väl som honom till var "jättegäddorna" — hans eget uttryck — och abborrarna står och lurar. Många

gångar om året får han också besök av nöjesfiskar, både från stan och landsorten, som gärna vill ha hans sakkunniga sällskap med på fisketuren.

Otaliga är de gammalgäddor han i triumf burit hem och otaliga är också de historier om både lyckade och (ibland) misslyckade fisken som han plägar berätta. I motsats till hans många av kollegors är de faktiskt rätt så sanningsenliga.

FILOSOF.

Han är också, om han vill, en glänsande berättare, och hans minne för detaljer kunde nog få

t. o. m. hr allvetaren E. Haglund att blekna. Men inte bara fiskehistorier kan han förtälja, utan också andra brokiga händelser från sin 67-åriga levnadsbana. Hans ljusa, smått lyriska sinne är alltid öppet för naturens skönhet, och djur och barn står också hans hjärta nära. Genom sina egna levnadsöden, har han även blivit något av en filosof och som ofta händer med sådana, kanske hans åsikter ibland bryter mot andras tänkesätt.

"MOSSABECK".

Så är han då också emellanåt bohemen, mannen som gör vad som roar honom och struntar i vad folk tänker och tycker. Sådana gånger, kanske man kan möta honom iklädd både handväska och turban och få höra honom skämtsamt presentera sig som "Mossabeck". Eller kanske han med ett flatskratt frågar den förvirrade åhöraren: "Ni språkarr väl smauländska vaa? Såvida han inte föredrager att fälla några personliga kommentarer över "livsindustrien". Alltnog, riktigt tråkigt har han nog mera sällan, tack vare sitt alltid så vänliga och glada humör. Han har funnit sin stil och behållit den, något som ofta är ganska svårt i dessa rikrikningens tider.

Tillsammans med sin följeslagerska Signe, som han alltid förälskat kallar sin "livs Tutta", lever han ett enkelt och komplicerat liv i sin lilla stuga vid allfartsvägen.

Och fast både den och han själv är gamla och grå, skänker de kanske mera färg åt vår by, än vi anar.

Ingrid Magnusson.